

ZGODBA POTUJE PO SVETU

Sveti oče¹, vendar se bo pojavilo šele zdaj, bo za vse. Pokličem iz dna veselja, kjer živim in naprej, in to plat življenja, zato ne vem, kje sem. Pokličem iz noro hišo, kjer so mi pakira za življenje. Nisem niti vedela, da sem v psihiatrični kliniki, ker je bilo vse normalno - hiše okna, čeprav izkrivljena, se je. Ko sem spremenila svet, norost še v moji glavi, kjer je kaos. Jaz sem v psihiatrični kliniki, ampak jaz nisem nor. Tudi mi na tem svetu, kjer sem menda živijo, in ne tistega, ki je vaše tam. Vendar se sprosti moji spomini, tako da ne vem, kdo sem, ali za katerega sem. Ne vem, ali sem se rodil katoliški in jaz pretvori v katoliški, potem, ko je bil vrnitvi grško-vzhodni veter veri svojih očetov. Ko so bili prevedeni nekombinirani v katolicizem Roman, v katerem se mi zdi večno zveličanje. Ne vem, ali sem Hrvat Srbov v telesu, ali obratno, ali čigar ime nosim, ali njihovih krizmeno.

Ime je iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče, ki so predstavljeni kot Dobrila Martinović, učitelj, ki je delal v osnovni šoli Ljudski, v kateri katoliški otroci in otroci vere grško-istock šel. Ljudje Peasant šoli, ki se nahajajo v Šargovcu, v bližini Banja Luka, ki je bila takrat, ko je s sedežem Neodvisna Država Hrvaška, je treba glavno mesto članice in da se imenuje Antigrad. Nekateri boste pomirili, da je to Antin Mesto, vendar to ni res. Jaz si v moji glavi, od udomačen psihiatrične bolnišnice, sem rekel.

Zgodovina je iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče je v času, to novo stanje, nihče v njej ne more v živo ločeno od Hrvatov. Kdo se ne bi krstili, ustaši so vedeli, kje se mu. Potem je bil brez greha, da bi ubil majhnega otroka sedmih let, ko se moti Ustaša napredek. Grški-Oriental otrok, Vlah mladiče so bili, moten. Kot *grško šel*, nič *fides* kot *grška religija ni religija*, je grško-katoliško odrod čiščenje železa metla iz Nacionalnega ljudskega šolo Šargovcu, kje sem, žal, učiteljica je bila. In tvoj cerkev, da bi ustvarili *Civitas Dei*, železa metla odobren, in celo pritožila, zaupanje v vaše milosti, na tiste v tej domoljubne delu včasih prekoračila ozke meje verske morale in etike, da se jim amnestije.

Odpuščanje je iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče, sedmi februarja v koledarju georgijanskem 1942. Vnetje je šola Ustaša drugi bataljon telo Ante Pavelić, ki jo vodi poročnik Josip Mislov, kapitan Nikola Zelić, in duhovnik iz samostana Petrićevac, kjer morate Katoliški laiki Ivana Merc, ki je ljubil Cerkev in Regents Kristusa, ki so se borili za apostolsko stol, kot orel hrvaške mladine pokazala pot proti soncu, ne tako blagoslovljeno, in razglasili za svetnika. Saint, kot pravim. No, da je eden duhovnik iz samostana Petrićevac brat Miroslav Filipović, čeprav nekateri mislijo de brat Tomislav Filipović, in tretji Vjekoslav Filipović. Vendar vse te mnenja niso učinkoviti, saj isto vprašanje o Satan. Satan je ime Boga levi.

Satan je iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče je oče Satan prisiljen me, da poberem knjigo Razrednica, in na pretek otroke vzhodno od grško-katoliško otroke ločenih otrok, ki jo ljubim te bolj kot oči, ki gledajo. Ko sem jo razstavil, ne vem, kaj je z otroki. Pravijo, da crnokošuljaši, nikoli nisem videl, narejene z namenom pridobitve popol-

1 Gre za papi Janeza Pavla II, ki je ob 22. junija 2003. let, je prišel do Banja Luka v samostan na izjave Petrićevac Ivan Merc, laiki katoliške, blagoslovil v svojem rojstnem mestu. Če želite Ivana Merc, ki je še v 1928. smrti, ki jih imajo deviznih *Kathotirus aut nihil Aut*, ali *katoliška ali karkoli*, razglašil za svetnika v kraju, kjer, potem, ko ustaša formacije ustvarjena Neodvisna Država Hrvaška v času druge svetovne vojne, 6. februar 1942. Na srečanju, ki jo je vodil frančiškanski samostan Vjekoslav Filipović. Na tem sestanku je bilo odločeno, da se naslednji dan, 7. februar, je zakol srbsko prebivalstvo v primestnem naselju Drakulić, Motike in Šargovac, ki je bil podpisan, ko Filipović en dan, ki ga vodi menih ubil, zaklane, pobitih 2298 moških, žensk in otrok srbske narodnosti.

nega ustaškog izobraževanja katoliški otrok, kot neke vrste lekcijo, udeležili tem tragičnem igrati, paziti, kako prasci ubiti njihovi vrstniki, vendar ne vem, kako so bili ubiti se, tudi če so sami ali pa jih ubiti. Ne vem, če, ali je v razredu, na hodniku, po stopnicah v šolsko dvorišče, ali na straneh učbenika. Spomnim se le njihove oči blagoslovenih pogledov, da je zavpil, da jim pomaga, medtem ko je usmrtitve v rokah nekaterih, ki se gibljejo muškato cvet, in nisem mogel pomagati.

To je najbolj grozljivo podoba imam v spominu s svojim svetu, saj že davno nisem od tega sveta.

Kaj je še vedno tam, da se zgodba ni dovolj prostora.

Kaj izvanrazumsko, da ne more povedati.

Zgodba je iluzija in Bog je resnica.

Sveti oče je bil potraten mesec, mesec september, in veliko snega, ki po vsem svetu, se je znižala z njo pasu zavejao, potem ko crnokošuljaši v šolo gor. Nihče od njih, v obraz, nobena ni imela stalno barvo. Vedeti, kako pripraviti risanke, sem jih organizirati kot ščurki, vendar ne vem kako. Sploh ne vem, kako jih opisati, ki opisuje njih ne bi bil vključen. Tudi besede, kot so razljudi, bum, bazd ali ne doseže njihov pomen.

To je tako žalostno.

Svetega očeta, besede so iluzije, in Bog je resnica.

Bili so oboroženi do zob, in vsem, razen tistih, ki jih vodijo, da je govor sklenila, je bilo iz Hercegovine. Po nekaj govori, da se noben od teh strelnega orožja ne uporabljajo, da otroci ne bi bilo strah. Ne vem zakaj, po mnogih pogovor da otroci, ki so samo pogled ubili z nožem imenovano točko ustaša točk, klubi, sekire, vile, bajoneti, in najbolj kovinske kroglice na leseno desko imenovano srbomlat. Povedal sem jim, da so ubili le tope predmete, ne slišati. Ne morem varno reči. Sem samo spomnim svoje oči, ki so zaprosila za milost. Te oči ne bodo nikoli pozabili. Oči, v katerih je bilo terorja, hrepenenje, teror, smrt! Še vedno se spominjam eno podrobnost. Spominjam se, da je eden od mesarjev, medtem ko je v srbomlat odločilo strani, da je njegova kri blush odrezati nohti, in da je drugi poskočila korak nazaj, da ne bo razpadel oškropijo otroških možganov iz počene glave, in da je sneg absorbira otroški jok.

Niso more zapomniti ostale.

Le njihove oči so me preganjali v sanjah, in mi je zdelo, da dol spominu.

Št kriminalu ne more biti tako mrtvački, kot tisti, ki omogoča.

Kriminal je iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče, ni res to, kar je v njegovi izčrpno poročilo italijanski konzul poročali, da je 7. februar 1942. Ljudje v osnovni šoli v Šargovcu ubitih 56 pravoslavne otroke, tudi Nemci so bili pikolovska zapis, v katerem je umrlo 53 otrok. Razumeti me, v državi, lahko z žrtvami, da ponudbo. Nemci bi bilo prav, da Kuruzović Dragica v šolo tisti dan prišel, vendar ni. To je bil ta dan odšel v svojo teto v Borik, zato jo zakoljejo to. Vi, ki dokazujejo, da je svet, ker jaz ne zemeljskem plačilo ni dolžan, da ne govori resnice je.

Matematika iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče, ko sem doživel čast, da bom nor, je vse storjeno tam. Ampak sem jezna, da sem ni mogel izvesti slike, ki so stalno v moji ozki ogledalo, sem videl, da sceno z trebušni človeka in operite vse z veliko energije, kažejo pomen in nesmisla življenja, potem pa sem narisal, ko sem bil po pokolu, človeški mladiči prisiljeni glavni imenik, ki se pretvori v krvavo prozivnik, poleg imena vsakega umorjenega otroka, napisati, da je umrl naravne smrti 7. februar 1942. leto. Jaz si ne bi drznil sam bi se mi ponižal tako, da roko v glavni imenik vpisati otroke, je umrl naravne smrti! Za tisti del priznam svoje grehe.

V imenu Jezusa Kristusa in Device prositi za odpuščanje.

Maja Vsemogočnega na sojenje.

Od takrat sem neutešena. Od takrat ne morem pomiriti, in ne bom nikoli počitka, niti shranite.

To malomarnost je moja kazen. Rodila setilnost razstaviti kosov mene, zato sem popolnoma odšla iz njegove popolnosti. O tem, kako sem jezen, saj vem malo. Verjetno kaj je odvijalo tudi ni bilo mogoče pozabiti. Dan in noč sem bil razpadla od živcev. Nervi bil je razburljivo, tako damarali groze.

Počutil sem prepričan, tudi kot pes. V sebi utešila, sem sanjal, da sem nič, vendar to ne pomaga. Vem, da v trenutku, ko moje telo splelo živčni sistem, ko sem mi je ostalo v tisoč zmedeni veno, ko sem začel upirati dihanje, ko sem mislil, vse to še ne morem preživeti, in nisem to, točno vem, kako sem se počutil potem, ko sem bila razglašena nadnaravnih, nato pa obup stenami.

Jaz sem daleč od tega sveta, v končni svetu.

Človek lahko preživi vse, ampak je smrt.

Smrt iluzija, in Bog je resnica.

Sveti oče, saj vas kot romar, ki potujejo po vsem svetu, saj je papa kot potovanje obravnava trgovino z nakupom delnic popustljivost in odpuščanje grehov, samo nekdo, ki je videl obe strani, ki živi v tej strani in po življenju, imate pravico do pravi: Ne ustvarjajte potovanja, dopusta se poljubljati vzletno-pristajalne steze in vzgoje otrok s uškrobljenim srajce in čipke krila nad njim, in poliranje svoje lase, ne ustvarjajo blagosiljanja jati dvig roke - zagledajte v večnost.

Sem imel dovolj občutka, ki sem jih imel dovolj lažne morale, namesto moje solze nad pogreb generalnega.

Od pokola je bilo nikoli pravosodja ni bil rojen, in ne tudi od tega.

Včasih nisem vedel, zdaj pa vem, da ni niti vzhod niti zahodno, vendar obstaja samo Vatikan.

Ko sem izvedel, da potujejo kot priča evangelija bo do kraja, kjer je bila posejana kriminalom, ki osebnost vaš ugled, da pridete do kraja, kjer pokol je kraj, dan pred sejo, na kateri so sodelovali nekdanji pastor Viktor Gutić, Banja Luka pastor dr Nikola Bilogrivić, predsednik sodišča Stilović in mnogi duhovniki, sem upal, da vam v imenu rimske kurije, obiščite Ljudje Peasant šoli v Šargovcu. Če ste prišli do kraja, kjer je kaznivo dejanje je bilo dejstvo, zaščitni pogled na Svetega sedeža. Če prideš v srbski današnji Milanovac, kraj trupel in dima, kjer nedolžne krvi liptala Kristusa, kjer gašeno premog, da se darila prestol, kjer je zaklano javne šole. Boste dobili slišati glasove od umorjenega otrok, ki gostujejo šolo, slišati hrupa svojih mrtvih, svoje mrtve radosti, svoje mrtve druga pesme pel in recitiral.

Bil sem pripravljen krovu, ne krovu, ampak navaden časopisni papir, na katerem so bile vpisane imena umorjenega otrok, vendar pa ni dal, da ga proda, da odloži kjerkoli. Nikjer, niti objavljen na oglasne deske ali vhodna vrata, ali pa ga naložite na vsakem drevesu v šolskem.

Tudi šola ograjo.

Samo ne sprašuj me, ki ni dana. Predstavljajte si, ni dovolila srbsko Ministrstvo za šolstvo republike. Lokalna skupnost je bila za to, in državljanje, in upravljanja šole in šolski odbori, in Ministrstvo za šolstvo ni.

Pravijo, da ni čas za to. Smo graditi mostove, papirja obrabljenih z imeni ubijenih otrok pa bo motila žganja. Kdaj naj srbsko resnico, da pridejo ven na svetlobo, ni časa! Oh ja, čas! Ono, v katerem je opravil, je zgodba o poklanj vseh otrok se pogosto sprehaja po svetu in vse več ljudi peči vest.

Za zgodbo, ki nikoli ne more starajo. So selitvi v naselju brez premakniti. Takšne zgodbe se lahko z njim preživeti, lahko umor za obrambo, od deževnikov, žaovica in zlo, ter more trajati neomejeno.

Znam niti opekline niti uničiti ali napačno namestiti.

Ne morem kopati, zato se črta.

Ne morem anonimno zaklane otroci, lahko le stresa tako vrzel.

Sveti oče, časopisni papir ni iluzija! Zdravstvene nege ni snega more zamesti, brez vetra strgal, saprati brez dežja, ne sončne opekline, požara ne gorijo, brez plevela kritje, pa nejačak in je porozna. Ni važno, kako bledio, propadao i trulio in pod njo vse razgovjetnije, kot na primer čas kokice kokaju, oživiti posmrčadi ime.

Radojka, Simeun, Jovan, Jelena, Dušan, Dušan, Jovanka, Dušan, Dragomir, Mara, Milan, Ostojica, Mileva, Đuro, Milan, Dušan, Gospava, Dragica, Radmila, Milorad, Ostojica, Slavko, Dušan, Zorka, Gojko, Zdravko, Milan, Ostojica, Branko, Dragica, Slavka, Ljubica, Mileva, Mara, Mitar, Darinka, Nada, Svetozar, Branko, Vidosava, Jovan, Miloš, Zdravka, Stamenka, Anka, Branko, Mileva, Marija, Nada, Živko, Milan i Milivoje.

Morajo pravice v nekaterih višje obliki obstaja.
Obstajati mora nekaj sodnikov, ki ne napaka.
Lahko noč, Oče!

Prevedene Gorjan Kopacz